

Sygn. akt V CSK 366/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku Z. B.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w Ś.
z dnia 1 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania zagadnienia materialnoprawnego, które w orzecznictwie zostało już jednoznacznie rozstrzygnięte, a czego wyrazem jest uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt III CZP 45/14, potwierdzająca dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej obecnie treści służebności przesyłu.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której nadal zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c., ani też nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów, która obecnie już nie występuje w aktualnym stanie judykatury.

Ponieważ skarżący nadto twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że

„oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie przedstawia wyraźnie wyodrębnionego w stosunku do uzasadnienia podstaw kasacyjnych tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień w zakresie oceny dowodów, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Oddalenie wniosku uczestnika postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego uzasadnia okoliczność, że wniosek ten zgłoszono w piśmie procesowym błędnie nazwanym „odpowiedzią na skargę kasacyjną”, wobec uchybienia terminowi z art. 398⁷ § 1 k.p.c. do złożenia odpowiedzi na tę skargę (k. 452, 455 i 456 akt).